Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ **ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ**

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η πρότασι αὐτὴ τοῦ μεταμφιεσμένου σὲ ναύτη ἀστυνομικοῦ, προξένησε κατάπληξι στὴν παραστρατημένη γυναίκα.

—"Ω! ὤ!... ναύτη! ξεφώνισε ἡ Μπέτση, μόλις ἄκουσε τὴν δελεαστικὴ πρότασί του. Μιλᾶς, ναύτη μου, σὰν νᾶσαι ἑκατομμυριοῦχος!...

—Καὶ ποιὸς σοῦ λέει, πὼς δὲν εἶμαι περισσότερο ἀνοιχτοχέρης ἀπὸ ἕναν ἑκατομμυριοῦχο;... Περίμενε λοιπὸν ἐδῶ πέντε λεπτὰ καὶ θὰ βεβαιωθῆς πὼς δὲν περιορίζομαι μόνον σὲ λόγια. Ἀκοῦς;

Κι' ἀμέσως ὁ Σέρλοκ Χόλμς τράβηξε πρὸς τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ποὺ ἦταν ἀπέναντι στὸ σταθμό.

Βαδίζοντας ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα, ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη:

—Θαυμάσια! Ὁ Χάρρυ ἔφτασε ἀπάνω στὴν ὥρα ποὺ τὸν χρειάζομαι. Ναί, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γελάστηκα ἀπ' τὴ σφυριγματιά ποὺ ἄκουσα.

Ὅταν ἔφτασε τέλος στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα πλησίασε σὲ μιὰ θρύσι, μπροστὰ στὴν ὁποία ἦταν σκυμμένος ἕνας νέος φτωχοντυμένος, ὅμοιος μὲ τοὺς ἐφημεριδοπώλας τῶν ὑποπτων κέντρων τοῦ Λονδίνου.

—"Ε! Χάρρυ!... εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι του ἀπάνω στὸν ὦμο τοῦ κακοντυμένου νέου. Ἔχεις εὐχάριστα νέα; Τὰ κατάφερες μὲ τοὺς παλαιοπώλας;

—Μάλιστα, διδάσκαλε! ψιθύρισε ὁ κακοντυμένος νέος στὸ ναύτη. Βρῆκα μάλιστα τὸν παλαιοπώλη ποὺ μᾶς χρειάζεται. Ὀνομάζεται Σαμουὴλ Πίγκς κι' ἔχει τὸ παλαιοπωλεῖο του στὴν ὁδὸν Σίρκους. Αὐτός, λοιπόν, πούλησε σὲ κάποιον ἐργαλεῖα καπνοδοχοκαθαριστοῦ στὶς 7 Μαΐου. Πούλησε μιὰ σκοῦπα, μιὰ σκάλα, μιὰ «σφαῖρα» κι' ἕνα κασκέτο.

—Καὶ ποιὸς τ' ἀγόρασε; Θυμᾶται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγοραστὴ ὁ Πίγκς;

—Καὶ βέβαια. Ὁ ἀγοραστὴς ἦταν μετρίου ἀναστήματος, τὸ πρόσωπό του ὠχρὸ καὶ ξυρισμένο, τὰ μαλλιά του μαῦρα πυκνὰ καὶ μακρυά.

—"Α, ὄχι, ὄχι, Χάρρυ! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγόρασε ἐργαλεῖα καπνοδοχοκαθαριστοῦ στὶς 7 Μαΐου δὲν εἶχε μακρυά, μαῦρα καὶ πυκνὰ μαλλιά!... Ἀντιθέτως εἶχε τὸ κεφάλι του ξυρισμένο! Ναί!... Κι' ἂν δὲν τῶχε ξυρισμένο πρὶν ἀγοράσει τὰ ἐργαλεῖα, τὸ ξύρισε ἀμέσως κατόπιν.

—"Α! "Α!.. Μὰ σεῖς τὰ ξέρετε ὅλα, κ. Χόλμς! ψιθύρισε ὁ Χάρρυ κατάπληκτος. Γιατὶ πράγματι ὁ πελάτης τοῦ Πίγκς, μόλις ἀγόρασε τὰ ἐργαλεῖα μπῆκε σ' ἕνα κουρεῖο τῆς ὁδοῦ Σίρκους καὶ ξύρισε τὸ κεφάλι του. Αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπε ὁ Πίγκς, ποὺ τὸν εἶδε, γιατὶ τὸ κουρεῖο εἶνε σχεδὸν ἀπέναντι ἀπ' τὸ παλαιοπωλεῖο του.

Ἡ βεβαίωσις αὐτὴ τοῦ Χάρρυ ἔκανε τὸν Σέρλοκ Χόλμς νὰ τρίψη τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ νὰ ψιθυρίση:

—Θαυμάσια!... Ὅλα πᾶνε πρίμα! Ἔχουμε κιόλας στὸ χέρι τὸν καπνοδοχοκαθαριστή. Δὲν μᾶς μένει λοιπὸν τώρα παρὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν πλήρωσε γιὰ τὴν βρωμοδουλειὰ ποὺ ἔκανε. Γρήγορα ὅμως θὰ τὸν ἀνακαλύψουμε κι' αὐτόν. Ὅσο γι' αὐτό, Χάρρυ, δὲν πρέπει νἄχης τὴν παραμικρότερη ἀμφιβολία. Ἐμπρὸς τώρα. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ. Ἔλα μαζύ μου.

Μόλις ὅμως ἔκανε νὰ ξεκινήση ὁ Σέρλοκ Χόλμς, στάθηκε ἀπότομα ἀκίνητος καὶ συγχρόνως ἔπιασε τὸ βοηθό του ἀπ' τὸ χέρι.

—Τί τρέχει; ψιθύρισε ὁ Χάρρυ.

—Πρέπει νὰ κρυφτοῦμε πίσω ἀπ' τὴ θρύσι. Ἔλα...κάνε γρήγορα! εἶπε μὲ μισοπνιγμένη φωνὴ ὁ Σέρλοκ Χόλμς στὸ βοηθό του.

Κι' ἀμέσως τὸν τράβηξε καὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕναν ξύλινο φράχτη, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς πλάϊ στὴν παληὰ ἐκείνη θρύσι.

—Σούτ! Μιλιά! Κύτταξε μὴν προδοθοῦμε! ψιθύρισε, ὅσο μποροῦσε πιὸ σιγά, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς στὸ βοηθό του, ὁ ὁποῖος τῆχε κυριολεκτικῶς χαμένα.

Ἡ βιασύνη τοῦ Σέρλοκ Χόλμς δικαιολογήθηκε σχεδὸν ἀμέσως. Δὲν πέρασαν δυὸ δευτερόλεπτα καὶ οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ εἶδαν νὰ περνάη ἀπὸ μπροστά τους μιὰ γυναῖκα, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μακρὺ κι' ἐλαφρὸ πανωφόρι, τὸ ὁποῖο ἀνέμιζε ὁ ἀέρας ὅπως καὶ τὸ πυκνὸ πέπλο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ βάδιζε βιαστικά, πολὺ βιαστικά.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ὅταν τὴν εἶδε νὰ πλησιάζη στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, εἶπε στὸ βοηθό του:

—Ξέρεις, Χάρρυ, ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Τὴν ἀνεγνώρισες;

—Μά...μοῦ φάνηκε σάν... ψιθύρισε δειλὰ ὁ Χάρρυ.

—Ναί, ναί! μὴ διστάζης, τὸν διέκοψε ὁ διδάσκαλός του. Εἶνε ἡ κ. Ἀραβέλλα Ἀμπερδήν... Τὴν βλέπεις τώρα;... Νά, σταματᾶ ἀντίκρυ ἀκριβῶς στὴν ταβέρνα τοῦ «Μπήφστηκ Τζών», μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Πῶλσεν... Τώρα χτυπάει... τῆς ἀνοίγουν...μπαίνει μέσα!

—Ναί, μπῆκε μέσα! εἶπε ἀμέσως μ' ἕνα θριαμβευτικὸ τόνο ὁ Χάρρυ. Μπῆκε μέσα, διδάσκαλε!... Κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ ἐπιβεβαίωσις τῆς γνώμης μου γι' αὐτὴ τὴν κυρία!... Εἶχα δίκηο λοιπὸν ὅταν ἐπέμενα ὅτι εἶνε ἔνοχος!

—Σῶπα! φώναξε αὐστηρὰ ὁ Σέρλοκ Χόλμς στὸν βοηθό του. Μὴν ἐπιμένεις σὲ μιὰ γνώμη ἐσφαλμένη. Ἡ κ. Ἀραβέλλα εἶνε κάθε ἄλλο παρὰ ἔνοχος!... Ἡ ἐμφάνισί της ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ βρωμερὴ συνοικία δὲν ἀποδεικνύει παρὰ μόνον ὅτι τὸ δίκτυο τῶν ἐρευνῶν μας πρέπει νὰ εἶνε εὐρύτερο καὶ περισσότερο μπερδεμένο ἀπ' ὅ,τι νόμιζα. Αὐτὸ θὰ τὸ παραδεχτῆς καὶ σὺ ἀργότερα. Τώρα ἂς βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ. Θέλω νὰ σοῦ δείξω κάτι.

Μόλις βγῆκαν στὸ δρόμο, ὁ Σέρλοκ Χόλμς ξαναπε στὸν βοηθό του:

—Βλέπεις τὴ γυναῖκα ποὺ περιμένει ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ φανάρι;

—Μάλιστα, κ. Χόλμς. Φαίνεται μάλιστα ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κάνουν συντροφιὰ μὲ τὸν καθένα!

—Ἀκριβῶς. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κοπέλλα μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶς ἐνδιαφέρει πολύ. Πρέπει νὰ ξανακρυφτῆς πίσω ἀπ' τὴ θρύσι καὶ νὰ βάλης ὅλα τὰ δυνατὰ σου νὰ μὴν τὴν χάσης ἀπ' τὰ μάτια σου. Ἂν φύγη ἀπ' τὴ θέσι της, θὰ τὴν παρακολουθήσης. Ἴσως νὰ πάη νὰ ἀνταμώση ἕναν ἄνδρα ποὺ ἔχει τὸ κεφάλι του ξυρισμένο. Ὅταν σμίξη μ' αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ τοὺς χάσης. Θὰ πᾶς ὅπου κι' ἂν πᾶν. Θὰ κάνης ὅ,τι μπορεῖς γιὰ ν' ἀκούσης τί θὰ ποῦν μεταξύ τους. Ἡ κουβέντα τους θὰ μᾶς βοηθήση πολὺ στὴν διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου ποὺ περιβάλλει τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀπαγωγῆς. Τὰ μάτια σου λοιπὸν δεκατέσσερα. Ἡ ἀποστολή σου εἶνε ἐξαιρετικὰ δύσκολη γιατὶ θἄχης νὰ κάνης μὲ ἀνθρώπους ἔξυπνους κι' ἀποφασιστικούς. Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα νὰ σὲ παρασύρη ἡ τετραπέρατη αὐτὴ γυναῖκα σὲ κανένα ἐπικίνδυνο κέντρο. Ἂν μάθης τίποτε τὸ σπουδαῖο ἢ δῆς πὼς κινδυνεύεις, στεῖλε μου ἀμέσως μιὰ σημείωσι μὲ κανέναν ἀπ' τοὺς φίλους μας ἐφημεριδοπώλας καὶ ὁδοκαθαριστάς. Θἆμαι στὸ ποτοπωλεῖο τοῦ Μπόστον, ποὺ εἶνε στὴν ὁδὸν Μὶλ - Ἔνδ. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, κ. Χόλμς. Καὶ στὸ διάβολο ἀκόμη ἂν πάη, θὰ τὴν ἀκολουθήσω τὴ νέα αὐτή.

—Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σοῦ συνιστῶ νᾶσαι πολὺ προσεχτικός.

—"Εννοια σας, κ. Χόλμς. Δὲν θὰ πέσω σὲ καμμιὰ γκάφα.

—Σοῦ τὸ εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, παιδί μου. Ἔχω πεποίθησι ὅτι θὰ τὰ καταφέρης, εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς στὸν βοηθό του.

Καὶ τὸν ἄφησε μόνο..

....

Ὁ Χάρρυ Ταξὸν κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸν φράχτη τῆς θρύσης, παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὴν Μπέτση. Ἡ παρασστρατημένη γυναῖκα, ἀκουμπισμένη ἀπάνω στὸν στύλο τοῦ φαναριοῦ, περίμενε μὲ χτυποκάρδι τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ναύτη, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει ὑπὸ τόσο δραματικὲς συνθῆκες τὸ ἴδιο αὐτὸ βράδυ. Τὸν περίμενε ἀκίνητη, βέβαιη πὼς θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο του καὶ θὰ γύριζε νὰ τὴν ξαναβρῆ.

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ἡ Μπέτση ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ χάνη τὴν ὑπομονή της, ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται πὼς ἄδικα περίμενε στὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο μέρος.

—Πρέπει νὰ φύγω... ἄρχισε νὰ μονολογῆ τώρα. Ἄδικα περιμένω. Μὲ γέλασε ὁ ἄτιμος, μὲ κορόϊδεψε! Μὰ ἴσως νὰ τοῦ ἔτυχε καὶ τίποτε σπουδαῖο!... Ποιὸς ξέρει;... Πάντως ὅμως ἐγὼ τὸν ἔχασα. Κι' εἶνε φανερὸ πὼς ἔχει γεμάτο πορτοφόλι. Κρῖμα! Εἶμαι ἄτυχη!... Καὶ τώρα; Καὶ τώρα, τί πρέπει νὰ κάνω; Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ ξαναμπλέξω μὲ τὸν Μπώμπ. Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερο!... Ὁ Μπώμπ μὲ ἀγαπᾶ, εἶνε ἔξυπνος καὶ καταφερτζῆς! Ποιὸς ξέρει ἂν, αὔριο κιόλας, δὲν πετύχη καμμιὰ γερὴ μπάζα!... Ὅσο γιὰ τὰ σκουλαρήκια μου δὲν πρέπει νὰ τὰ πολυλογαριάζω. Ἄλλως τε μαζύ θὰ ξεκοκαλήσουμε τὴν ἀξία τους. Ναί, θἆναι τρέλλα νὰ μὴν πάω νὰ τὸν ἀνταμώσω.

(Ἀκολουθεῖ)